

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatelky: **J. M.**, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti odpůrci: **Město Jistebnice**, se sídlem Náměstí 1, Jistebnice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu Města Jistebnice schváleného usnesením zastupitelstva č. 99 ze dne 23. 6. 2011, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 10. 2014, č. j. 10 A 89/2014 - 143,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Odpůrce **je p o v i n e n** zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Martina Flory, Dr.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl odpůrce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy - územní plán Města Jistebnice schválený usnesením zastupitelstva č. 99 ze dne 23. 6. 2011.

Krajský soud uvedl, že k pochybení došlo již ve fázi zjišťovacího řízení, v němž Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví, jako dotčený orgán státní správy dle § 10i odst. 3 zákona 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), vydal dne 19. 3. 2009 stanovisko, podle něhož se zpracování vyhodnocení vlivů územního plánu Jistebnice na životní prostředí nepožaduje za podmínky, že bude respektován požadavek orgánu ochrany zemědělského půdního fondu na vyřazení a redukci některých nově navržených rozvojových ploch. Krajský soud dospěl k závěru, že toto stanovisko nebylo dostatečně odůvodněné. Nebylo z něj totiž patrné, jakým způsobem byla hodnocena kritéria pro zjišťovací řízení stanovená v příloze č. 8 zákona posuzování vlivů na životní prostředí. Dále z něj nebylo zřejmé, zda se krajský úřad ve zjišťovacím řízení zabýval existencí nadregionálního biocentra a hodnotil případný vliv záměru na tuto oblast. Nedostatečné odůvodnění stanoviska způsobuje podle krajského soudu nezákonnost napadeného opatření obecné povahy. Krajský soud dále

zjistil, že požadavek orgánu ochrany zemědělského půdního fondu vymezený ve stanovisku nebyl v plném rozsahu respektován, neboť do územního plánu byla zahrnuta plocha pro bytovou výstavbu J1 i plocha J21c, která je nyní označena jako plocha J3Ov. Nebyla ani zmenšena plocha V5a, která je nyní označena jako V5B. Za situace, kdy stanovená podmínka nebyla zcela splněna, bylo podle krajského soudu nezbytné provést vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí. To však stěžovatel neučinil.

Krajský soud má dále za to, že napadený územní plán odporuje předpisům o ochraně zemědělského půdního fondu. Zábor zemědělské půdy je v územním plánu odůvodněn tím, že plochy pro výstavbu jsou často vyčerpány, nově vymezené plochy tak zajišťují optimální rozvoj obce. Podle stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu ze dne 3. 11. 2009, v němž byl vysloven souhlas k celkovému záboru zemědělské půdy v rozsahu 93,60 ha, tvořily nové zábory zemědělské půdy 26,72 ha. Největší zábor zemědělské půdy v rozsahu 54,56 ha měl sloužit pro účely bydlení, z toho nové zábory tvořily 10,54 ha (v první třídě ochrany 3,40 ha, ve druhé 6,12 ha). Krajský soud má za to, že rozsah vymezených ploch pro bydlení neodpovídá údajům o demografickém vývoji doloženým v příloze územního plánu. To potvrzují i stanoviska orgánu územního plánování krajského úřadu ze dne 26. 2. 2010 a dne 15. 11. 2010. V prvním stanovisku se uvádí, že zastavěné území obce činí zhruba 330 ha, většina ploch je vymezena jako plocha pro bydlení. Nově navrhované plochy pro bydlení mají výměru přibližně 56 ha. Z dlouhodobého demografického vývoje je přitom patrné, že počet obyvatel obce má stagnující tendenci a dochází k trvalému stárnutí populace na území obce. Druhé stanovisko poukazuje na to, že nově navrhované plochy pro bydlení (56 ha) představují plochu pro 700 rodinných domů. Územní plán tak předpokládá nárůst obyvatel v počtu 1750. Obec Jistebnice má přitom 2046 obyvatel, za posledních 5 let v obci přibylo 43 obyvatel.

Krajský soud uzavřel, že za situace, kdy plochy odňaté ze zemědělského půdního fondu pro účely bydlení na základě předchozí územně plánovací dokumentace nebyly dosud využity, je souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu k dalšímu záboru zemědělské půdy v rozporu s § 1 odst. 1 a § 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, i v rozporu s § 18 odst. 4 a § 55 odst. 3 stavebního zákona a nerespektuje ani metodický pokyn Ministerstva životního prostředí č. OOLP/1067/96. Jestliže nebyly podmínky pro vymezení nových zastavitelných ploch splněny, pak začleněním pozemků navrhovatelky do zastavitelného území došlo k zásahu do jejích subjektivních práv. Totéž platí i ohledně zastavitelných ploch, se kterými její pozemky mezují. Krajský soud tak podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. zrušil celé napadené opatření obecné povahy, neboť nebylo možné oddělit část vadnou od částí vadami nezatížené.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Vadu řízení před krajským soudem spatřoval především v tom, že byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta, a on tak nebyl v řízení zastoupen. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu o tom, že nedoložil nedostatek finančních prostředků. Ve své žádosti předestřel podrobné argumenty svědčící pro přiznání osvobození od soudních poplatků a dále soudu sdělil, že je v případě potřeby předložení dokumentů osvědčujících majetkové poměry k dispozici. Stěžovatel dále namítl, že spolu s žádostí o ustanovení advokáta sice předložil své vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy, současně však avizoval jeho doplnění poté, co bude rozhodnuto o jeho žádosti. Krajský soud měl za situace, kdy byla proti usnesení o neustanovení advokáta podána kasační stížnost, přerušit řízení o návrhu podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s. Jestliže rozhodl o merituu věci dříve, než bylo rozhodnuto o této kasační stížnosti, znemožnil tím přezkum usnesení o neustanovení advokáta Nejvyšším správním soudem, neboť

nebyla splněna podmínka řízení spočívající v dosud probíhajícím řízení před krajským soudem. Navíc tak stěžovateli znemožnil požádat o určení advokáta Českou advokátní komoru.

Stěžovatel dále namítl, že mezi výrokem rozsudku krajského soudu a jeho odůvodněním je rozpor, neboť ve výroku se uvádí, že se napadené opatření obecné povahy zrušuje právní mocí rozsudku, podle odůvodnění se naopak zrušuje dnem vyhlášení rozsudku. Rozsudek je tak nepřezkoumatelný, pochybnost o dni zrušení opatření obecné povahy nemůže být odstraněna ani obsahem spisu.

Stěžovatel tvrdil, že krajský soud zkresluje výklad právních předpisů a zamlčuje jejich podstatné části, např. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Podle názoru stěžovatele bylo cílem posouzení zejména identifikovat možná rizika vlivů na složky životního prostředí spojená s realizací jednotlivých částí koncepce, která je nutné řešit v dalších fázích rozhodovacího procesu. Stěžovatel interpretuje stanovisko o absenci požadavku na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí tak, že se jedná o zhodnocení rozumně zvolených variant jednotlivých záměrů (nikoli všech v úvahu přicházejících kombinací záměrů), jejichž případné budoucí umístění do území bylo plánováno. Požadavek na vytvoření komplexních podmíněných variant koncepce nelze dovodit ze zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ani ze směrnic.

Podle stěžovatele je z odůvodnění napadeného opatření obecné povahy zřejmé, jak byla hodnocena kritéria obsažená v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stěžovatel má rovněž za to, že krajský úřad dostatečným způsobem odůvodnil svůj závěr o tom, že vyhodnocení není třeba i že je nutné respektovat názor orgánu ochrany zemědělského půdního fondu o vymezení nepřijatelných ploch pro výstavbu a redukci nově navržených rozvojových ploch. Ke zrušení opatření obecné povahy pro nedostatečné odůvodnění tak nebyl důvod. Rozsah odůvodnění je podle stěžovatele nutno posuzovat i v kontextu toho, že v prostoru navrhovaného územního plánu se nachází nadregionální biocentrum.

Stěžovatel má dále za to, že krajský soud neumožnil osobám zúčastněným na řízení uplatnit jejich práva dle § 34 s. ř. s. Rovněž poukázal na nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozsudku, zejména části textu obsaženého v odstavci 2 na str. 8. Dále uvedl, že rozsah ploch pro bydlení vymezených v územním plánu měl odpovídat údajům o demografickém vývoji, ty však nevypovídají o záborech nových ploch zemědělské půdy v první a druhé třídě ochrany. Nezařazení ploch takto chráněné zemědělské půdy do ploch pro bydlení v předchozí územně plánovací dokumentaci proto nelze stanovit jako naddimenzované. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu o tom, že v každém rodinném domě žije (v každém případě) dva a půl obyvatele. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Navrhovatelka ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ustanovení zástupce na náklady státu podle § 35 odst. 8 s. ř. s. nepřipadá v případě správního orgánu v úvahu. Měl-li totiž dostatek erudice k tomu, aby opatření obecné povahy vydal, musí být dostatečně erudován i k tomu, aby srozumitelným a právně relevantním způsobem vyjádřil svůj názor na obsah návrhu na jeho zrušení. Stěžovatel se k podanému návrhu obsáhle vyjádřil, přičemž se vypořádal se všemi jeho body. Navrhovatelka poukázala i na to, že návrh na zrušení opatření obecné povahy spočíval především na námitkách, které již uplatnila v řízení o vydání územního plánu a s nimiž se stěžovatel v tomto řízení opakovaně vypořádal. Ohledně stížních námitek směřujících do merita věci navrhovatelka uvedla, že není zřejmé, ve které části napadeného rozsudku mělo dojít ke zkreslení výkladu a zamlčení § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále poukázala na to, že krajský soud netvrdí, že by požadavek na vytvoření komplexních podmíněných variant

koncepce vyplýval ze zákona o posuzování vlivu na životní prostředí. Námitka stěžovatele, že rozsah ploch pro bydlení byl v územním plánu vymezen zcela správně, je formulována natolik obecně, že z ní nelze dovodit, jaké pochybení vlastně stěžovatel krajskému soudu vytýká. Navrhovatelka navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatele, že nedostatek jeho zastoupení advokátem způsobil vadu řízení před krajským soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že krajský soud usnesením ze dne 14. 10. 2014, č. j. 10 A 89/2014 - 136, zamítl žádost stěžovatele o přiznání osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce. Usnesení nabylo téhož dne právní moci. Dne 29. 10. 2014 podal stěžovatel proti tomuto usnesení kasační stížnost. V mezidobí dne 22. 10. 2014 rozhodl krajský soud rozsudkem č. j. 10 A 89/2014 – 143 o merituu věci. Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení o neustanovení zástupce usnesením ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 220/2014 – 17, odmítl, neboť nebyla splněna podmínka řízení spočívající v existenci dosud probíhajícího řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je vada řízení relevantní pouze v případě, kdy mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel však ve své kasační stížnosti neuvedl, jaké důsledky mělo mít to, že mu advokát nebyl ustanoven, resp. že nemohl formulovat své vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy za jeho právní pomoci. Stěžovatel podal k návrhu obsáhlé vyjádření, přičemž nespécifikoval, jakou konkrétní námitku navrhovatelky nebyl schopen bez právních znalostí vypořádat. Toto neuvedl ani ve své žádosti o ustanovení advokáta, kde upozornil pouze na to, že návrh obsahuje 59 stran textu s právní argumentací. Nejvyšší správní soud pak ani sám na základě spisového materiálu zjistil natolik komplikovaný právní problém, jenž by opodstatňoval nezbytnou potřebu právního zastoupení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že stěžovatel nevznesl žádné relevantní argumenty proti námitkám navrhovatelky či důvodům zrušení napadeného opatření obecné povahy krajským soudem ani v tomto řízení o kasační stížnosti, ačkoli zde k tomu měl dostatečný časový prostor a současně již za něj jednal jeho zaměstnanec s právním vzděláním. Nemůže být proto opodstatněn závěr, že byl stěžovatel v důsledku neustanovení advokáta zkrácen na svých procesních právech, neboť tak nemohl uplatnit relevantní námitky, které mohly mít vliv na rozhodnutí krajského soudu.

Podle Nejvyššího správního soudu není přílehavá ani námitka navrhovatelky, že pokud stěžovatel opatření obecné povahy vydal, musel být schopen se k návrhu na jeho zrušení vyjádřit právně relevantním způsobem. Nejvyšší správní soud zde zdůrazňuje, že zastupitelstvo obce Jistebnice nebylo pořizovatelem územního plánu Jistebnice, tím byl Městský úřad Tábor, odbor územního rozvoje. V rámci vydávání územního plánu stěžovatel nevystupoval jako státní orgán vykonávající svěřenou působnost za odpovídajícího personálního složení, ale jako orgán samosprávy, který nepochybně nemusel být náležitě personálně vybaven k zajištění specializované agendy související s územním plánováním. Jeho právo na bezplatné zastoupení advokátem tak nebylo apriori vyloučeno. Jak již však Nejvyšší správní soud uvedl výše, stěžovatel ve své kasační stížnosti nevysvětlil, jak byl v důsledku neustanovení advokáta zkrácen na svých právech,

ani ze spisu není zřejmá natolik komplikovaná právní otázka, k níž by se stěžovatel nemohl bez pomoci advokáta vyjádřit. Nejvyšší správní soud dodává, že s otázkou, zda je třeba vymezit další zastavitelná území, ačkoli dříve vymezené zastavitelné plochy nebyly dosud vyčerpány, by se zastupitelstvo se znalostí místních poměrů mělo být schopno vypořádat.

Nejvyšší správní soud tak neshledal nezákonnost rozsudku krajského soudu v důsledku toho, že stěžovatel nebyl v řízení o návrhu zastoupen advokátem.

Relevantní nemůže být ani námitka stěžovatele, že krajský soud v řízení o návrhu nezjišťoval, zda neexistují subjekty, které by mohly uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení dle § 34 s. ř. s. Stěžovatel totiž současně netvrdil, že by v důsledku tohoto postupu krajského soudu měla být zkrácena i jeho vlastní práva. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se stěžovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nemůže dovolávat práv jiných osob, ale pouze svých vlastních.

Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli v tom, že krajský soud pochybil, jestliže stanovil den zrušení opatření obecné povahy v odůvodnění rozsudku odlišně než v jeho výroku. Toto pochybení však nemá vliv na přezkoumatelnost rozsudku, neboť závazný je pouze výrok rozsudku, pouze ten vyvolává právní účinky. Z výroku rozsudku je přitom jednoznačně zřejmé, že napadené opatření obecné povahy bylo zrušeno dnem právní moci rozsudku.

Námitka stěžovatele, že krajský soud zamlčel či zkreslil výklad § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, není dostatečně konkrétní. Stěžovatel totiž nespecifikoval, v čem mělo toto pochybení krajského soudu spočívat, resp. jakým konkrétním nesprávným posouzením se měl krajský soud dotknout jeho práv. Podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 30. 11. 2009, je ten, kdo zamýšlí pořídit koncepci nebo uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1, povinen jejich návrh předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast. Tímto stanoviskem není dotčeno zjišťovací řízení podle zvláštního právního předpisu. Krajský soud citované ustanovení v odůvodnění rozsudku zmínil na straně 7, kde uvedl, že závěr stanoviska Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, ze dne 19. 3. 2009 o tom, že zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí není požadováno, je zdůvodněn mj. tím, že podle stanoviska orgánu ochrany přírody krajského úřadu vydaného podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny nebude mít navrhovaný územní plán významný vliv na žádnou evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast, orgán ochrany přírody nevznesl ani žádné zásadní připomínky. Tento dílčí závěr stanoviska ze dne 19. 3. 2009 krajský soud nikterak nezpochybnil.

Jako nepřipadnou hodnotil Nejvyšší správní soud i námitku stěžovatele, že ze zákona o posuzování vlivu na životní prostředí nevyplývá požadavek na vytvoření komplexních podmíněných variant koncepce. Krajský soud totiž stěžovateli nedostatek zpracování variantního řešení nevytýká, naopak nepřisvědčil námitce navrhovatelky, že nevypracování variantního řešení pro komunikaci D1.12 bylo porušením zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Krajský soud přitom zdůraznil, že právní předpisy zpracování variant pro konkrétní řešení neukládají, vznesení požadavku na vypracování variantního řešení ještě neznamená, že takové řešení musí být vyhotoveno. Nejvyšší správní soud opět podotýká, že z uvedené námitky stěžovatele není zřejmé, s jakým závěrem krajského soudu konkrétně nesouhlasí.

Rovněž námitka stěžovatele, že je z odůvodnění napadeného opatření obecné povahy zřejmé, jak byla hodnocena kritéria pro zjišťovací řízení stanovená v příloze č. 8 zákona posuzování vlivů na životní prostředí, nemůže být relevantní. Kritéria zjišťovacího řízení měl

totiž zhodnotit již v rámci samotného procesu pořizování územního plánu krajský úřad jako dotčený orgán ve smyslu stavebního zákona a na jejich základě stanovit požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v souladu s § 10i odst. 3 zákona posuzování vlivů na životní prostředí je posouzení dopadů realizovaných změn územního plánu na životní prostředí v kompetenci pouze dotčeného orgánu. Nejvyšší správní soud je téhož názoru jako krajský soud v tom, že se krajský úřad ve svém stanovisku ze dne 19. 3. 2009 s kritérii pro zjišťovací řízení podrobně nevypořádal, citoval zde pouze stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu a orgánu ochrany přírody krajského úřadu.

Nejvyšší správní soud má ovšem dále za to, že stanovisko krajského úřadu ze dne 19. 3. 2009 obsahuje srozumitelný závěr, že vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí není požadováno za podmínky, že bude respektován požadavek orgánu ochrany zemědělského půdního fondu na vyřazení a redukci některých nově navržených rozvojových ploch. Stěžovatel však ve své kasační stížnosti nikterak nezpochybil konkrétní zjištění krajského soudu učiněné na základě textové a grafické části územního plánu, že požadavek orgánu ochrany zemědělského půdního fondu nebyl plně respektován.

Podle Nejvyššího správního soudu pak není zřejmý smysl kasační námitky, že rozsah odůvodnění stanoviska krajského úřadu ze dne 19. 3. 2009 je nutno posuzovat i v kontextu toho, že se v prostoru navrhovaného územního plánu nachází nadregionální biocentrum.

Stěžovatel dále poukázal na nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozsudku, zejména odstavce 2 na straně 8. Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v této části textu nejsou dokončena dvě souvětí, jejich smysl je však přesto nepochybný. Krajský soud zde jednak uzavřel, že podle stanoviska krajského úřadu ze dne 19. 3. 2009 se zpracování vyhodnocení vlivů územního plánu nepožaduje za podmínky, že bude respektován požadavek orgánu ochrany zemědělského půdního fondu na vyřazení a redukci některých nově navržených rozvojových ploch. Současně však krajský soud zaujal názor, že § 10d zákona o posuzování vlivů na životní prostředí neumožňuje, aby bylo zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí požadováno za podmínky, která může, ale také nemusí v budoucnu nastat. Tentýž závěr krajský soud opakuje na straně 11 v předposledním odstavci i na straně 13 v odstavci čtvrtém. Stěžovatelem zmíněná vada odůvodnění tak nemohla vést k nesrozumitelnosti rozsudku.

Stěžovatel dále namítl, že rozsah ploch pro bydlení vymezených v územním plánu měl odpovídat údajům o demografickém vývoji, ty však nevypovídají o záborech nových ploch zemědělské půdy v první a druhé třídě ochrany.

Nejvyšší správní soud zjistil, že v příloze územního plánu označené jako „demografické údaje“ se uvádí, že celkový počet obyvatel obce má stagující tendenci s mírným nárůstem, v posledních šesti letech je v obci patrný nárůst počtu obyvatel, významný podíl na růstu počtu obyvatel má migrace obyvatelstva. K 1. 1. 2004 měla obec 2007 obyvatel, k 1. 1. 2009 měla 2017 obyvatel, k 1. 1. 2010 měla 2046 obyvatel. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že pokud stěžovatel v rozhodnutí o zamítnutí námítky navrhovatelky č. 11 o nadměrném vymezení zastavěného území uvádí, že stávající demografický vývoj je silně progresivní (str. 121 odůvodnění územního plánu), je tato argumentace zjevně nepodložená.

Nejvyšší správní soud dále z územního plánu zjistil, že celkový zábor půdy zemědělského půdního fondu (včetně ploch převzatých z předchozího územního plánu a jeho změn) tvoří 81,35 ha, z toho 53,32 ha je vymezeno jako plocha pro bydlení. Nové zábory zemědělské půdy tvoří 24,78 ha, z toho 10,26 ha je vymezeno jako plocha pro bydlení.

Nejvyšší správní soud nepopírá, že vymezení nových zastavitelných ploch je oprávněním obce, která má změnou územního plánu reagovat na aktuální situaci v daném území. V projednávaném případě je však nutno přisvědčit krajskému soudu v tom, že údaje o demografickém vývoji neopodstatňují rozsah vymezených ploch pro bydlení, resp. nedokládají nezbytnou potřebu nových záborů zemědělské půdy za situace, kdy dříve vymezené zastavitelné plochy nebyly dosud vyčerpány. Ačkoli je konečná výměra ploch pro bydlení nižší, než jaká byla původně vymezena v návrhu územního plánu, krajský soud zcela přiléhavě poukázal na stanovisko orgánu územního plánování krajského úřadu ze dne 15. 11. 2010, kde se uvádí, že nově navrhované plochy pro bydlení (56 ha) představují plochu pro 700 rodinných domů, územní plán tak předpokládá nárůst obyvatel v počtu 1750. Na základě uvedeného stanoviska je zcela zřejmé, že zábor nových ploch zemědělské půdy není dostatečně podložen. Nejvyšší správní soud podotýká, že konkrétní závěr o tom, že v každém rodinném domě žije dva a půl obyvatele, krajský soud nevyslovil. Závěrem zdůrazňuje, že byt' je v zákoně o ochraně zemědělského půdního fondu akcentována ochrana zemědělské půdy I. a II. třídy, poskytuje tento zákon ochranu veškeré zemědělské půdě, kterou tak lze ze zemědělského půdního fondu odnímat pouze v nezbytných případech (§ 4 zákona). Z toho vyplývá i požadavek na racionální zdůvodnění využití veškeré zemědělské půdy k nezemědělským účelům.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Navrhovatelka měla ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti stěžovateli podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Navrhovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena na základě plné moci advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr. Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce navrhovatelky učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 3.400 Kč. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 714 Kč. Celkově tedy náleží navrhovatelce náhrada nákladů řízení ve výši 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit navrhovatelce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. října 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu